

Beroep, op 17 november 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Bondsrepubliek Duitsland

(Zaak C-477/03)

(2004/C 21/31)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 17 november 2003 beroep ingesteld tegen Bondsrepubliek Duitsland door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door C. Schmidt en W. Wils als gemachtigden, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

1. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter uitvoering van richtlijn 2001/12/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 tot wijziging van richtlijn 91/440/EEG van de Raad betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap⁽¹⁾, of deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
2. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter uitvoering van richtlijn 2001/13/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 tot wijziging van richtlijn 95/18/EG van de Raad betreffende de verlening van vergunningen aan spoorwegondernemingen⁽²⁾, of deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
3. vast te stellen dat de Bondsrepubliek Duitsland, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die nodig zijn ter uitvoering van richtlijn 2001/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheids certificering⁽³⁾, of deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens deze richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen;
4. de Bondsrepubliek Duitsland te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De termijn voor omzetting van de richtlijnen is op 15 maart 2003 verstreken.

⁽¹⁾ PB L 75, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 75, blz. 26.

⁽³⁾ PB L 75, blz. 29.

Verzoek van het House of Lords van 10 november 2003 om een prejudiciële beslissing in het geding tussen Celtec Ltd en Astley e.a.

(Zaak C-478/03)

(2004/C 21/32)

Het House of Lords heeft bij beschikking van 10 november 2003, ingekomen ter griffie van het Hof van Justitie op 17 november 2003, in het geding tussen Celtec Ltd en Astley e.a., het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen verzocht om een prejudiciële beslissing over de navolgende vragen:

1. Moet de uitdrukking „de rechten en verplichtingen welke voor de vervreemder voortvloeien uit de op het tijdstip van de overgang [...] bestaande arbeidsovereenkomst of arbeidsverhouding” in artikel 3, lid 1, van richtlijn 77/187/EEG van de Raad van 14 februari 1977 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestigingen of onderdelen daarvan⁽¹⁾ (PB L 61, blz. 26) aldus worden uitgelegd dat er een specifiek tijdstip is waarop de overgang van een onderneming of een onderdeel daarvan wordt geacht te zijn voltooid en waarop de overdracht van de rechten en verplichtingen krachtens artikel 3, lid 1, plaatsvindt?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, hoe moet dat specifieke tijdstip worden bepaald?
3. Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, hoe moeten de woorden „op het tijdstip van de overgang” in artikel 3, lid 1, worden uitgelegd?

⁽¹⁾ PB L 61 van 5.3.1977, blz. 26.

Beroep, op 19 november 2003 ingesteld door Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Koninkrijk Spanje

(Zaak C-485/03)

(2004/C 21/33)

Bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen is op 19 november 2003 beroep ingesteld tegen Koninkrijk Spanje door Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. José Luis Buendía Sierra, lid van haar juridische dienst, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

- vast te stellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet binnen de gestelde termijn alle noodzakelijke maatregelen te nemen om te voldoen aan de artikelen 2 en 3 van de beschikking van de Commissie van 11 juli 2001 inzake de steunregeling die door Spanje ten behoeve van de ondernemingen in Álava in de vorm van een belastingkrediet van 45 % van de investeringen ten uitvoer is gelegd [kennisgeving geschied onder nummer C(2001) 1759], of althans de Commissie hiervan niet in kennis te stellen overeenkomstig artikel 4, de krachtens deze beschikking op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;
- het Koninkrijk Spanje in de kosten te verwijzen.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Niet-nakoming van de verplichting om nog niet uitbetaalde steun in te trekken: De door de Spaanse autoriteiten getroffen maatregelen hebben kennelijk niet verhinderd dat de ondernemingen die vóór de beschikking van de Commissie van 11 juli 2001 de betrokken fiscale voordelen genoten, deze verder hebben genoten gedurende de gehele oorspronkelijk vastgestelde termijn. Bijgevolg is de in artikel 3, lid 1, van de beschikking van de Commissie genoemde verplichting om de toekomstige uitkering van nog niet uitbetaalde steun op te heffen niet nagekomen. Om dezelfde reden is ook de door artikel 2 van de beschikking van de Commissie opgelegde verplichting om de nodige maatregelen te nemen om te verhinderen dat de steunregeling verder uitwerking heeft, niet volledig nagekomen.
2. Niet-nakoming van de verplichting om reeds toegekende steun terug te vorderen: Hoewel de beschikking van 11 juli 2001 eist dat de toegekende steun onverwijld wordt terugbetaald, hebben de bevoegde Spaanse autoriteiten in oktober 2001 naar eigen zeggen enkel „de betrokken belastingplichtigen benaderd” om „informatie in te winnen”. Aldus heeft de lidstaat openlijk toegegeven dat hij tot op heden geen enkele maatregel heeft genomen om ervoor te zorgen dat de steun daadwerkelijk wordt terugbetaald. De Spaanse autoriteiten hebben de Commissie, ondanks herhaalde verzoeken, zelfs niet de namen van de steunontvangers meegedeeld.
3. Geen volledige onmogelijkheid om de beschikking uit te voeren: Volgens vaste rechtspraak kan een lidstaat als enige verweermiddel in het kader van een door de Commissie krachtens artikel 88, lid 2, van het Verdrag ingestelde niet-nakomingsprocedure aanvoeren dat het absoluut onmogelijk is om de beschikking correct uit te voeren. De adressaat van de beschikking, het Koninkrijk Spanje, heeft weliswaar geen beroep tegen de beschikking ingesteld, maar de instantie die de steun heeft verleend, de Diputación Foral de Álava (regionale regering van Álava), en het Baskische verbond van ondernemingen, Confebask, hebben dat wel gedaan. De verzoekende partijen in die zaken hebben nooit gesteld dat het absoluut onmogelijk was om de beschikking uit te voeren, maar enkel dat dit door verschillende interne administratieve problemen moeilijk was.
4. Irrelevantie van interne administratieve problemen: Aan gezien de Spaanse rechtsorde niet uitdrukkelijk voorziet in een mechanisme voor de terugvordering van illegale, met het gemeenschapsrecht onverenigbare steun, is besloten gebruik te maken van de — in de Norma Foral General Tributaria van elk van de Territorios Históricos geregelde — mogelijkheid om de fiscale steunmaatregelen ambtshalve te herzien. De nationale autoriteiten hebben daarmee bewust gekozen voor een methode die de terugvordering ten zeerste bemoeilijkt, namelijk voor een procedure tot vaststelling van het schadelijke karakter van voor beroep vatbare handelingen, waarvoor aan een reeks van — vooral uit het oogpunt van de termijnen — uitzonderlijk moeilijk te vervullen cumulatieve voorwaarden dient te worden voldaan. Het interne recht voorziet in andere mogelijkheden die op het eerste gezicht minder problemen stellen, zoals de herziening van bepalingen en maatregelen die van rechtswege nietig zijn, die perfect lijkt te kunnen worden toegepast op steun die in strijd met de procedure van artikel 88 EG-Verdrag is verleend. Deze methode zou wellicht minder problemen hebben opgeleverd, aangezien zij een nietigverklaring door de administratie zelf mogelijk maakt, zonder dat aan de voorwaarden van bovengenoemde vaststelling van het schadelijke karakter hoeft te zijn voldaan. De nationale autoriteiten hebben dus in het onderhavige geval onder de door de nationale rechtsorde geboden procedures noch de eenvoudigste, noch de meest relevante gekozen.
5. Het beginsel van loyale samenwerking tussen de Commissie en de lidstaat: De Commissie heeft uitleg verschaft telkens zij daarom werd verzocht, en stelde zich dus coöperatief en flexibel op om de terugvordering door de nationale autoriteiten te vergemakkelijken. De diensten van de Commissie toonden zich immers bereid om voor elk geval waarin de steun vermoedelijk diende te worden teruggevorderd, de mogelijkheid te onderzoeken om de de-minimisregel, de regeling inzake steun aan KMO's en de richtsnoeren inzake regionale steun toe te passen, mits zij voor elk van de steunontvangers informatie kregen over de stand van de terugvorderingsprocedure en de mogelijke gronden waarom de steun verenigbaar was met het Verdrag.